

[Thorndahl]

SV-regeringen. Man kan ikke tillade sig over for sine medarbejdere at løbe den risiko at foretage nyinvesteringer, produktudviklinger, markedsføringer på grundlag af SV-regeringens udtalelser og henstillinger. Det vil simpelt hen være at underminere fundamentet for de allerfleste virksomheder.

I dag diskuterer vi bådbranchen. Om en måned kan det være en helt anden branche. SV-regeringens erhvervspolitik føres under overskriften: hug en hæl og klip en tå! Der er simpelt hen ingen, der kan føle sig sikre. SV-regeringen spiller russisk roulette med dansk erhvervsliv og de danske arbejdspladser, og det er dette lovforslag et udmærket eksempel på.

I det konkrete tilfælde må vi formentlig gå ud fra, at det set fra statens side oven i købet vil give underskud at gennemføre denne afgift: når man tager momstabet og den forøgede arbejdsløshedsunderstøttelse med i betragtning, vil dette mere end opveje indtægterne gennem bådafgiften.

Det er derfor heller ingen tilfældighed, at søsportens brancheforening – uden kommentar i øvrigt – symbolsk har illustreret dette lovforslag med en kendt molbohistorie, hvor de gæve molboer for at undgå, at en stork ødelægger deres kornmark, bærer en mand ind i kornmarken for at fjerne storken. Denne situation er også en udmærket illustration og kunne godt stå som overskriften på SV-regeringens erhvervs- og beskæftigelsespolitik.

Man kan så spørge, hvorfor regeringen gennemfører en sådan politik. Ja, den kan nok ikke finde på andet end den vekselvise brandskatning af erhvervslivet med påfølgende nødvendige subsidieringer.

Ja, kan man så sige, men ville det så ikke være langt bedre, at regeringen lod være med at gøre noget, når det nu er så åbenlyst, at det, den gør, ikke er særlig rimeligt? Jo, vil svaret være, det ville være langt bedre for arbejdspladserne og erhvervslivet, men da regeringen først og fremmest af hensyn til sig selv er nødt til at få det til at se ud, som om den regerer, så er den også nødt til at føre denne meget kostbare for alle implicerede ét-skridt-frem-og-ét-skridt-tilbage-politik, som vi alle må erkende er en stor belastning.

Det er altid vanskeligt, når man skal til at udstrække beskatning og afgiftsbelægning til nye områder. Der er så mange, der ved festlige lejligheder siger, at det vil være gavnligt, hvis vi kan få spredt beskatningen noget mere, så det ikke er de samme ting, der skal holde for hver gang, men når man så prøver at finde frem til nye områder, er det klart, at det giver vanskeligheder.

Vi finder ikke i venstre, at det er særlig rimeligt at køre frem med argumenter om, at det her er en særlig misundelsesbeskatning, sådan som vi har hørt. Vi finder, det er rimeligt at sammenholde den beskatning, der her lægges op til af både, med den beskatning, der f. eks. finder sted af privatbiler for øjeblikket, hvor der jo endda er tale om en voldsomt større beskatning end den, der lægges op til for bådenes vedkommende.

Vi finder under alle omstændigheder, at den løsning, som skatteministeren lægger frem her, er at foretrække for de tidligere forslag, der har været fremme om at lave løbende afgifter af både, og vi erindrer os da også fra de diskussioner, der tidligere har været om de forslag, at man netop fra båd-folket, som det hedder, dengang sagde: fri os dog for en løbende afgift, lad os hellere få en eller anden form for registreringsafgift!

Vi bliver så mødt med det argument fra hr. Thorndahl her, at det forslag, der lægges frem, er en molbohistorie, fordi det skal give staten et overskud, men ikke gør det. Nej, molbohistorien finder vi i den måde, hr. Thorndahl regner på. Hr. Thorndahls argument er, at dels mister man et momsprovenu, fordi omsætningen går ned, dels mistes der beskæftigelse på bådeværfterne, og så skal man jo altså til at betale arbejdsløshedsunderstøttelse, og derved taber staten i virkeligheden på det.

Så enkelt og isoleret kan man imidlertid ikke se på tingene. For hvis staten ikke henter et antal millioner kroner på denne afgift, må den enten hente dem på en anden afgift eller skære dem ud af de offentlige udgifter, og i begge tilfælde vil man opleve, at der sker den stigning i arbejdsløsheden, som der opereres med i dette regneeksempel. Det kommer så bare til at ske på andre områder, nemlig i den branche, man så vælger at lægge afgift på, eller ved, at man må skære ned på dele af den offentlige service. Derfor kan man ikke isoleret trække nogle ting frem og